

Sedm posledních ran

Východisko z bezvýchodné situace

Radim Passer

24. Radim Passer

Sedm posledních ran Východisko z bezvýchodné situace

Hezký dobrý večer milé dámy a vážení pánové. Rád bych vám i dnes popřál milost a pokoj od našeho nebeského Otce a od Pána Ježíše Krista. I dnes na úvod si zrekapitulujeme, co jsme mohli odhalit z Božího slova k minulému tématu – Proč je tolik církví? Boží slovo nás pozvalo zpět k tomu, že jsme mohli na základě 6. kapitoly knihy Zjevení odhalovat historii křesťanství, historii křesťanské církve, kterou věřící prožívali na naší zemi. Boží slovo nás vyzývá k návratu k původnímu čistému, biblickému učení. Bible předvídá, že v době konce, ve které my žijeme, tedy před návratem Pána Ježíše Krista, bude mít Bůh na zemi svůj lid, svoji církev. A jak jsme mohli studovat Zjevení 14:12, tak jsme zjistili, že se ukáže vytrvalost svatých, kteří zachovávají Boží přikázání a víru v Ježíše Krista.

Dnešní téma se jmenuje 7 posledních ran. Dnes se nebudeme zabývat minulostí, ale budeme studovat nedalekou budoucnost. Sedm posledních ran s podtitulem, který už je nadějnější – Východisko z bezvýchodné situace. I dnes večer budeme otevírat Bibli, a tak poprosím, abychom znovu sklonili naše hlavy ke krátké modlitbě.

Modlitba:

Náš nebeský Otče, já ti chci z vděčnosti ve svém srdci poděkovat za to, že se znovu můžeme scházet k tomu, abychom studovali tvé slovo. Děkujeme ti za Bibli, za tento tvůj dopis lásky, skrze který k nám promlouváš. Děkujeme ti za to, že tě také dnes večer můžeme prosit, abys skrze Ducha svatého tu byl přítomen. Prosíme tě o moudrost ke správnému pochopení, co nám k tomu dnešnímu tématu chceš z Bible říci. Děkujeme ti za to ve jménu Pána Ježíše Krista. Amen.

Náš dnešní příběh se odehrál ve starověkém Egyptě, kde žil v té době nejcivilizovanější národ. Izraelité žili již dlouhá léta, celé generace lidí v trpkém otroctví. Přátelští faraoni, kteří znali a obdivovali Josefa, který kdysi s Boží pomocí zachránil Egypt před hladomorem, tak spočinuli ve svých hrobech. Dostáváme se zpět přibližně jeden a půl tisíce let př. Kr.

Noví panovníci viděli, jak se Izraelité rychle zmáhají a množí, a že se z nich stává hrozba národní bezpečnosti Egypta. Obávali se, že by se v případě války mohli Izraelité spojit s nepřáteli Egypta. A tak byli Izraelité zotročeni. Byli donuceni stát se otroky pod egyptskou tyraníí.

2. Mojžíšova, která se také jmenuje Exodus říká: „Avšak jakkoli jej ujařmovali, množil se a rozmáhal dále, takže měli z Izraelců hrůzu.“ „Izraelci vzdychali a úpěli v otročině dál. Jejich volání o pomoc vystupovalo z té otročiny k Bohu. Bůh vyslyšel jejich sténání, Bůh se rozpomněl na svou smlouvu s Abrahamem, Izákem a Jákobem.“ 2. Moj. 1:12.23-24. Uplynulo více než 400 let od doby, kdy Bůh s Abrahámem tuto smlouvu ohledně prosperity jeho lidu a vysvobození Izraelského lidu učinil.

Nyní konečně přišel ten den a Bůh byl připraven. A tak došlo k onomu setkání – Bůh a Mojžíš. Ne někde v paláci nebo ve stínu mohutné pyramidy, ale na odlehlém místě midjánské pouště vedle hořícího keře. „Hospodin dále řekl: „Dobře jsem viděl ujařmení svého lidu, který je v Egyptě. Slyšel jsem jeho úpění pro bezohlednost jeho pohaněčů. Zním jeho bolesti. Sestoupil jsem, abych jej vysvobodil. Nuže pojď, pošlu tě k faraónovi a vyvedeš můj lid, Izraelce, z Egypta.“ 2. Moj. 3:7-8.10. Uběhlo čtyřicet let od chvíle, kdy Mojžíš opustil egyptský palác. Čtyřicet let od doby, kdy naposled mluvil egyptským jazykem. Ve skutečnosti celou tu dobu pás ovce kdesi o samotě na poušti. Jeho sebedůvěra, kterou měl jako mladý pyšný princ z egyptského dvora, byla ta tam. Boží slovo říká o Mojžíšovi, že „byl vychován ve vsí egyptské moudrosti a byl mocný v slovech i činech.“ Sk. 7:22. Na poušti se ale Mojžíš naučil víc, než být jenom pokorný. Při péči o ovce se naučil trpělivosti a mírnosti. Nyní Pán Bůh věděl, že Mojžíš byl připraven vysvobodit Izrael a pečovat s Boží pomocí o něj. Mojžíš s pokorou poslechl Boží pokyn a přijal úlohu, která se mu v tu chvíli zdála neskutečně těžká. Ve snaze pomoci Mojžíšovi při výkonu této těžké mise, dal Bůh také pokyn jeho bratru Áronovi, který byl starším bratrem Mojžíše, a který byl otrokem v Egyptě. A Áron se měl s Mojžíšem setkat. Áron mu poskytl nejenom morální podporu, ale na základě Božího povolání byl Mojžíšovým mluvčím, protože Mojžíš nepoužíval egyptštinu už dlouhá desetiletí.

Oba dva bratři vstoupili do faraónova paláce, jako velvyslanci živého Boha. Mluvili v Božím jménu a vypověděli o jeho velké moci. Pyšný a nadutý pohled monarchy musel v tu chvíli vypadat velmi neobvykle. Před ním stáli dva bratři. Jeden jako prostý midjánský pastýř, ještě svíral v ruce svoji pastýřskou hůl a druhý byl místní židovský otrok. Oba mluvili o veliké moci Boha, kterému sloužili. Když Áron řekl, že přišli s poselstvím od Boha, podle kterého měl farón propustit Izraelský lid, tak faraón s odporem zasupěl. „Kdo je Hospodin, že bych ho měl

uposlechnout a propustit Izraele?“ 2. Moj. 5:2. Ale brzy dal Bůh pyšnému faraónovi vědět, kdo to je Hospodin a jakou má moc. Faraó byl varován Mojžíšem a Áronem, že Bůh pošle na Egypt jednu pohromu za druhou, dokud nebude jeho lid propuštěn z otroctví. Boží poselství faraónovi znělo takto: „Podle toho poznáš, že já jsem Hospodin.“ 2. Moj. 7:17. Netrvalo dlouho a rány začaly přicházet. Bylo jich celkem deset. Vždy než přišla každá rána, Mojžíš a Áron před tím varovali faraóna, před přicházejícím soudem a doufali, že propustí děti Izraele, a že tak zachrání nejenom sebe, ale i svůj egyptský lid před nadcházející pohromou. Ale faraó se zatvrdil, jak v Bibli můžeme číst. Faraón zatvrdil své srdce a trval na svém. A jak bylo předpovězeno, nevídané pohromy přicházeli na egyptany jedna za druhou.

Nejprve se řeka Nil proměnila v krev. Stalo se tak poté, co Áron udeřil holí do vody. Víme, že Nil byl uctíván egyptany jako jeden z bohů. Zemřely všechny ryby v Nilu. Tento stav trval sedm dní. Ale faraón přesto odmítl nechat Boží lid odejít.

Pak přišla druhá rána, ve formě žab, které nakazily zemi. Byly jich milióny a byly všude, v kuchyních, v ložnicích, v postelích. Přesto tvrdohlavý vládce odmítl nechat Izraelce odejít.

Přišla třetí rána. Přiletěla hejna komárů. Arogantní vládce však stále nesouhlasil s propuštěním otroků. Prvními třemi ranami byli zasaženi jak Egyptané, tak Židé. Zbývajících sedm pohrom však padlo pouze na Egyptany.

Další rána byla popsána takto: „Ale zemi Gošen, kde se zdržuje můj lid, v onen den podivuhodně odliším. Tam mouchy nebudou, abys poznal, že já jsem Hospodin i uprostřed této země. Učiním rozdíl mezi lidem svým a lidem tvým. Toto znamení se stane zítra.“ 2. Moj. 8:18-19. A další ranou na Egypt byly mouchy, které zaplavily faraónův dům.

Pátá rána. Po mouchách přišla na celou zem ošklivá epidemie moru. Zemřela všechna polní zvířata. Faraón byl velmi zvědav, jestli zemřela i zvířata Židů, či byla ochráněna podle slov Mojžíše. „Faraó si to dal zjistit, a vskutku z izraelských stád nepošel jediný kus. Přesto zůstalo srdce faraónovo neoblomné a lid nepropustil.“ 2. Moj. 9:7. Až těžko se nám to chce věřit, že po tom všem lidé zůstávají pořád takhle zatvrzelí. Ale to ještě nejsme u konce.

Šestá rána přinesla na lidi i zvířata vředy hnisavých neštovic, ale umíněný monarcha stále odmítal propustit Izrael.

Sedmá rána předvídala krupobití. Bůh ale slíbil, že ti, kdo sebe a svá zvířata skryjí právě před krupobitím, kdo tedy uposlechnou Boží varování, tak nezemřou. A tato zpráva se rychle rozšířila po celé zemi a mnoho Egyptanů se ukrylo i se svými zvířaty. Tito Egyptané pochopili, že poslouchat Hospodina je důležitější než poslouchat faraóna. Krupobití přišlo spolu s bouřkou a blesky a usmrtilo všechny, kdo nebyli ukryti.

Všechny, kteří neposlechli Boží laskavé varování. Egypťané jasně viděli, že země je skutečně pod kontrolou Boha, a že jediné bezpečí přináší poslušnost Bohu. Na krátkou chvíli si faraón dokonce pohrával s myšlenkou propustit Izraelský lid. Ale jeho dobré úmysly odešly stejně tak, jako když odezněla tato sedmá rána.

Mojžíš varoval faraóna, že pokud odmítne propustit děti Izraele, přijdou na něho kobylky. Faraónovi rádcové v té chvíli už prosili, aby otroky nechal jít. Byli totiž vystrašení pomyslením na to, že přijdou další rány na Egyptskou zemi. Ale král stále odmítal. A tak kobylky přišly přesně podle předpovědi.

Pak přišla devátá rána. Třídenní tma, která byla tak hustá, že by se dala krájet. Ale vzpurný faraón stále vzdoroval Bohu nebes.

Mojžíš prohlásil, že na Egypt přijde ještě jedna rána. Poslední rána, která by neměla být brána na lehkou váhu. O půlnoci měl projít zemí anděl. Anděl, přinášející hroznou záhubu. Anděl měl zahubit všechny prvorozené v Egyptě z mužů i zvířat. Znovu byli Židé ušetřeni. Tentokrát ale nestačilo být pouze Židem nebo bydlet v Gošenu. Každá rodina měla jako vyjádření své víry v zaslíbeného Mesiáše, který měl přijít, a vyjádření své věrnosti Bohu, měla podle pokynů zabít beránka a pokropit jeho krví veřeje svého domu. Pokud tak učinili, tak smrt na jejich rodiny nedolehla. Pán Bůh slíbil. „**Když tu krev uvidím, pomínu vás a nedolehne na vás zhoubný úder, až budu bít egyptskou zemi.**“ 2. Moj. 12:13. Té noci se ukázala velmi zajímavá scéna. Tisíce židovských rodin stálo u dveří a sledovalo, jak otec drží v jedné ruce nádobu s krví a v druhé větvičku, kterou kropí veřeje dveří. Lze si živě představit, že asi těmi nejpozornějšími diváky, byli právě prvorozené děti. „**Když nastala půlnoc, pobil Hospodin v egyptské zemi všechno prvorozené, od prvorozeného syna faraónova až po prvorozeného syna zajatce v žalářní kobce, i všechno prvorozené z dobytka.**“ 2. Moj. 12:29. Ale ani jeden dům, jehož veřeje byly pokropeny krví podle Božích pokynů, nebyl dotčen touto ranou. Celým rozlehlým egyptským královstvím se ozýval nářek. S třesoucíma se nohama a pocuchanými nervy, si faraón vzpomněl na to, jak se posmíval Izraelskému Bohu. Jak se posmíval Bohu Stvořiteli, a jak lehkomyšlně pronesl: „**Kdo je Hospodin, že bych ho měl uposlechnout a propustit Izraele?**“ 2. Moj. 5:2. Nyní i farao věděl, kdo je Hospodin. Pokorně nechal se svými poradci poslat pro dva židovské bratry a vybídl je, aby vzali Izraelské děti a rychle opustili egyptskou zemi, neboť se bál, jak říká Bible, že všichni zemřou. A tak Boží lid, všichni, kdo si Pána Boha zvolili za svého Vysvoboditele, byli osvobozeni té noci. Podle této noci pak Izraelci slavili Paschu.

Podle Božího příkazu se na tuto hodinu připravili. S obuví na nohách a pláštěm přes sebe byli připraveni k velkému exodu. Měli vyjít na cestu do zaslíbené země. Boží slovo říká, že to bylo jenom více než

600 000 mužův starších dvaceti let z Izraelského národa. K tomu ženy a děti a také množství egyptského lidu, kteří pochopili, že Hospodin je ten pravý Bůh.

Můžeme si říci, že je to zajímavý příběh, ale proč by měl být důležitý pro nás, kteří žijeme na počátku 21. století? Může se nám zdát relativně nepodstatný, ale ve skutečnosti je to jeden z nejdůležitějších a nejpoučnějších příběhů v Bibli. V novém zákoně nalézáme velmi pozoruhodná proroctví, která poskytují detaily týkající se posledních událostí na naší zemi. Tato proroctví dávají jasně najevo, že znovu přijdou rány, pohromy a to v mnohem ničivějším měřítku, protože se nebude jednat jen o jednu jedinou zemi. Podle biblických proroctví se historie bude opakovat tak, jako v mnoha jiných případech.

Bible ve Zjevení sice nemluví o deseti ranách, ale mluví o sedmi posledních pohromách, které dovrší vysvobození Božího lidu. Všimněme si, že ty rány jsou vždy spojeny s vysvobozením Božího lidu z tohoto světa. Ze světa zmořeného zlem a hříchem. Kniha Zjevení nemluví už o vysvobození z Egypta, ale mluví o vysvobození z naší vzpurné planety. Mimochodem už jsme si říkali v našich předchozích přednáškách, že Egypt je v Bibli znamením hříchu. Takže Pán Bůh vysvobodí svůj lid z otroctví hříchu. Podobně jako Izraelský národ vytrval přes utrpení až do slavného vysvobození z egyptského otroctví a byl svědkem pohrom padajících na Egyptany, tak bude Boží lid svědkem, jak se projeví posledních sedm pohrom na bezbožné před příchodem Krista.

Prorok Daniel popisuje toto období jako soužení. „**V oné době povstane Míkael, velký ochránce, a bude stát při synech tvého lidu. Bude to doba soužení, jaké nebylo od vzniku národa až do této doby. V oné době bude vyproštěn tvůj lid, každý, kdo je zapsán v Knize.**“ Dan. 12:1. Je tam psáno o soužení, ale také je tu zaslíbeno vysvobození. Věčné evangelium se bude kázat celému světu. Ozve se volání druhého anděla: „Vyjdi, lide můj z Babylóna.“ Toto poselství znamená varování před falešnými systémy bohoslužby. Rovněž poselství třetího anděla zazní a zaznívá všem lidem. Zaznívá i zde na našich přednáškách. „**Kdo kleká před šelmou a před její sochou, kdo přijímá její cejch na čelo či na ruku, bude pít víno Božího rozhorlení.**“ Zj. 14:9-10. A tak je to poslední varování v Bibli, které bylo dáno smrtelníkům. A pokud bude obyvatelům naší země jasně předloženo, že si musí vybrat mezi Božími příkázáními nebo lidskými příkazy, tak si určitě nikdo z lidí nevybere znamení šelmy. Je to tak? Asi bychom si všichni přáli, aby to tak bylo. A nevíce ze všech by si to přál Pán Bůh, aby pokud možno každý člověk dospěl k pokání, aby mohl být zachráněn pro věčný život. Ale Ježíš Kristus říká, že široká je cesta, ta pohodlná, která vede do záhuby a mnozí po ní jdou, ale úzká cesta je, která vede k branám věčného života a málokdo ji nalézá. Když

jsme mohli pochopit, že znamení mezi Bohem a jeho lidem bude právě zachování všech Božích přikázání, včetně čtvrtého, tak právě proto z toho můžeme jasně pochopit, co bude v té budoucnosti, tedy ne dneska, ale v té době, kdy dojde k polarizaci, kdy každý člověk bude muset zaujmout stanovisko, jestli bude chtít být věrný Bohu anebo jestliže přidá na tu zdánlivě snadnější cestu, kterou bude nabízet tento svět, tak potom teprve dojde k tomu, že mnozí lidé, a žel, Bible říká, že to bude většina, přijmou znamení šelmy.

Četli jsme, že takoví, kteří přijmou znamení šelmy, budou muset doslova pít víno Božího rozhorlení. Krátce před příchodem Pána Ježíše Krista pak zazní toto slavnostní oznámení, které je spojeno s ukončením doby milosti, tedy s ukončením předadventního vyšetřujícího soudu: „Kdo křivdí, ať křivdí dál, kdo je pošpiněn, ať zůstane ve špíně. Kdo je spravedlivý, ať zůstane spravedlivý, kdo je svatý, ať setrvá ve svatosti.“ Zj. 22:11. Tzv. doba milosti, ve které dnes stále díky Bohu žijeme, skončila. Tady mluvíme o době, kdy Kristovo dílo, co by našeho Velekněze v nebi, skončilo. Tedy ten Boží předadventní vyšetřující soud je ukončen. A tak se rozhodlo o každém případě. Buď věčný život nebo věčný zánik. Téměř nekonečná Boží trpělivost s hříšným světem, toto obrovské Boží milosrdenství dospělo ke svému konci. Je to logické, protože Pán Bůh zaslíbil, že hřích nebude trvat navěky.

A tak nyní přichází chvíle, kdy všichni obyvatelé země budou vystaveni závěrečnému času soužení, jak předpověděl věrný prorok Daniel. Pán Bůh nevytrhne svůj lid, dokud nebude po těchto zkouškách. Boží lid bude zde na zemi až do úplného konce. Bude ale pod ochranou během závěrečných pohrom, stejně tak, jako kdysi děti Izraele. Ale neobejde se to bez utrpení a potíží. Bude to doba, která nebude jednoduchá. Ani nejbarvitější popis tohoto období historie země nedokáže popsat, jaké to bude ve skutečnosti, když budou bezbožní lidé pít pohár Božího rozhořčení, které už, jak Bible říká, nebude moci být ředěno dosavadním Božím milosrdenstvím.

Jan mohl vidět tuto dobu soužení, která se odehraje před příchodem Ježíše a vysvobozením jeho lidu. Popisuje ji následujícím způsobem. „A viděl jsem na nebi jiné znamení, veliké a podivuhodné: sedm andělů, kteří přinášejí sedm posledních pohrom – jimi se dovrší Boží hněv.“ Zj. 15:1. A apoštol Jan znovu napsal: „A slyšel jsem mocný hlas ze svatyně jak praví sedmi andělům: „Jděte a vylejte těch sedm nádob Božího hněvu na zem!“ Zj. 16:1. Ale můžeme si říci: O jaké pohromy se jedná, které budou vylity sedmi anděly na bezbožné lidi? To je určitě otázka, která je na místě. Když čteme o pohromách, můžeme si povšimnout překvapující podobnosti s těmi, které dopadly kdysi na Egypt.

Přečtěme si, co Jan napsal o prvním andělovi: „**První anděl šel a vylil svou nádobu na zem a zlé, zhoubné vředy padly na lidi označené znamením dravé šelmy a klekající před jejím obrazem.“ Zj. 16:2. Znovu vidíte, že je to spojeno s uctíváním té protibožské moci. Možná jsou tyto vředy podobné neštovicím, kterými kdysi trpěli Egypťané během jejich sedmé rány. Dokážeme si vůbec představit dopad takové pohromy? Nejspíše by se museli zavřít školy, továrny by přestaly asi vyrábět. Obchody by se nemohly otevřít. Asi i pojišťovny by se dohadovaly se svými klienty ještě složitěji než při povodních. Nemocnice budou přeplněny lidmi, kteří budou hledat první pomoc, ale většina doktorů a zdravotních sester budou trpět stejnou nemocí. Ale to není všechno. Pak, až lidé budou trpět těmito vředy, tak Bible předpovídá, že udeří další rány.**

„**Druhý anděl vylil svou nádobu na moře a změnilo se v krev jako krev zabitého a všechno živé v moři zahynulo.“ Zj. 16:3. Když si přečtete Zjevení osmou kapitolu, která mluví o stejných pohromách, tak tam ty pohromy nejsou univerzální nejsou celosvětové. Ale Bible mluví o tom, že zasáhnou podstatnou, značnou část světa, protože tam se mluví o třetině. A třetina neznamena matematicky přesně třetinu, ale podstatnou nezanedbatelnou část. Jak hrozná podívaná a zápach, když se všechna mořská zvířata vyplaví na břeh. Nejspíše pláže a přímořské rezorty nebudou těmi nejvyhledávanějšími místy k dovolené a relaxaci.**

Další pohroma úzce souvisí s druhou. „**Třetí vylil svou nádobu na řeky a prameny vod a změnil se v krev.**“ Zj. 16:4. Někdo otočí kohoutkem, aby se napil, ale nepoteče tomatový džus, ale podle Bible se bude jednat o krev. Vznikne nepředstavitelný chaos a panika. Ale ač jsou tyto pohromy jakkoliv strašné a děsivé, to co je mnohem důležitější je, že Boží spravedlnost bude plně obhájena. Anděl totiž prohlašuje: „**Spravedlivý jsi, Bože, že jsi vynesl tento rozsudek těm, kdo prolili krev svatých a proroků, dal jsi pít krev. Stalo se jim po zásluze!**“ Zj. 16:5-6. V té chvíli, kdy bezbožný svět umírá žízni a nemá k pití nic, kromě krve, je všem spravedlivým dán slib: „**Bude mu dán chléb, vody mu potečou neustále.**“ Iz. 33:16. Pán Bůh se vždy postará o svůj lid. Postará se o všechny, kteří mu zůstanou věrni, nehledě na okolnosti.

Bible říká, že „**čtvrtý anděl vylil svou nádobu na slunce a byla mu dána moc spalovat lidi svou výhní.** Lidé hynuli nesmírným žářem a proklínali Boha, který má moc nad takovými pohromami, ale neobrátili se, aby mu vzdali čest.“ Zj. 16:8-9.

Pak pátý anděl vylije svou nádobu na centrálu šelmy. „**Pátý anděl vylil svou nádobu na trůn šelmy a v jejím království nastala tma, lidé se bolestí hryzali do rtů a trýznění vředy rouhali se nebeskému Bohu, ale neodvrátili se od svých činů.“ Zj. 16:10-11. Podle tohoto textu zjišťujeme, že pohromy, jak už jsme si řekli, nejsou univerzální. Nejsou**

tedy celosvětové. A ani nejsou smrtelné. Dozvídáme se, že lidé, na které spadla pátá pohroma, ještě trpí vředy, pohromy první. Jasně z toho vyplývá, že rány budou padat po sobě, ne najednou. A jejich důsledky budou trvat v průběhu dalších pohrom.

„Šestý anděl vylil svou nádobu **na velikou řeku Eufrat a její voda vyschla, aby byla připravena cesta králům od východu slunce.** A hle, z úst draka i z úst dravé šelmy a z úst lživého proroka vystoupili tři nečistí duchové, podobní ropuchám. Jsou to duchové ďábelští, kteří činí zázračná znamení. Vyšli ke králům celého světa, aby je shromáždili k boji v rozhodující den všemohoucího Boha.“ Zj. 16:12-14. A další text pak říká: „Shromáždili ty krále na místo, zvané hebrejsky Harmagedon.“ Zj. 16:16. Když studujeme Bibli v kontextu, tak zde se nejedná o nějakou celosvětovou válečnou krizi, ale především ten boj Harmagedon spočívá v boji mezi dobrem a zlem. Mezi Ježíšem Kristem a ďáblem. A ten boj se odehrává v životě každého člověka, protože na konci času, na konci dějin každý z nás bude muset zaujmout v tomto boji svůj postoj. Jan napsal: „A viděl jsem nebesa otevřená, a hle, bílý kůň, a na něm seděl ten, který má jméno Věrný a Pravý, neboť soudí a bojuje spravedlivě. Za ním nebeská vojska na bílých koních, oblečená do bělostného čistého kmentu. Z jeho úst vychází ostrý meč, aby jím pobíjel národy, bude je pást železnou berlou. On bude tlačit lis plný vína trestajícího hněvu Boha všemohoucího.“ Zj. 19:11.14-15.

A pak můžeme číst: „**Sedmý anděl** vylil svou nádobu **do ovzduší a z chrámu od trůnu zazněl mocný hlas: „Stalo se!“** Zj. 16:17. Příchod Pána Ježíše Krista je do slova a do písmene za dveřmi. „A rozpoutaly se blesky a burácení a nastalo hrozné zemětřesení. Všechny ostrovy zmizely, po horách nezůstalo stopy, na lidi padaly z nebe kroupy těžké jako cent a lidé proklínali Boha za pohromu krupobití, protože ta pohroma byla strašná.“ Zj. 16:18.20-21.

Bible ale říká, že Bůh sám přeručí tuto závěrečnou výheň zkoušek, když přijde s nebeskou armádou, aby svůj lid vysvobodil z této planety vzpoury. Můžeme si klást otázku: „Ale jak můžeme vědět, že nás Bůh ochrání, když začnou padat rány?“ Je jenom jeden způsob. Poslední pohromy v Egyptě byli ušetřeni lidé, kteří projevíli svou víru a věrnost Bohu, jako víru svému zachránci, když pokropili krví beránka veřeje svých dveří. Když kolem jejich domů procházel anděl zkázy, tak byli zachováni před touto záhubou. Byli zachováni. Proč? Protože se řídili podle Božích pokynů a provedli ty nezbytné přípravy. Podobně budou ochráněni lidé během přicházejících pohrom, když přijmou Beránka Božího, jako oběť za ně a dovolí, aby jeho krev je očistila od hříchu. Svým životem a svými životními postoji si vybíráme už dnes, na které straně budeme stát. Jestli na straně Boží nebo na straně toho vzpurného anděla, který svádí celý svět. Až anděl zkázy začne svou práci, tak bude

už příliš pozdě na změnu stran. Dveře zkušební doby budou už navždy zavřeny. A tak asi ta nesmutnější slova, která kdy lidé mohou uslyšet, se nalézají u Jeremiáše. Když Jeremiáš hovoří o spasení, ohledně lidí, kteří odmítli tuto nabídku, tak říká: „Minula žeň, skončilo léto a spása nikde.“ Jer. 8:20.

Příběh:

Vypráví se příběh o australském dřevorubci, který postavil malou chatku na okraji lesa. Nebyla zrovna přepychová, ale jemu to stačilo. Jednoho dne, když se vrátil z práce domů, zděsil se a srdce mu div nepuklo, když našel místo své chatky pouze hromadu doutnajících trosek. Zbylo jen několik málo kusů spáleného haraburdí a trochu kovu zčernalého plameny. Kráčel na místo, kde stával starý kurník a našel tam jen hromádku popela a spálené dráty. Marně prohlížel trosky. A pak, když se letmo podíval ke svým nohám, uviděl něco podivného. Jakýsi kopec spáleného peří. A jak do toho nohou šťouchl, uviděl čtyři malé hromádky chmýří, kuřátka, která se vydrápala ven, zázračně zachráněná křídly své milující matky.

A Bůh nejkrásnějším a smysluplným jazykem Bible popisuje, co touží udělat pro každé své dítě na zemi během těch závěrečných pohrom, o kterých jsme hovořili. Můžeme se zaposlouchat do nádherného textu 91. Žalmu. „Kdo v úkrytu Nejvyššího bydlí, přečká noc ve stínu Všemocného. Přikryje tě svými perutěmi, pod jeho křídly máš útočiště, pavézou a krytem je ti jeho věrnost. Nelekej se hrůzy noci ani šípu, který létá ve dne, moru, jenž se plíží temnotami, nákazy, jež šíří zhoubu za poledne. Byť jich po tvém boku padlo tisíc, byť i deset tisíc tobě po pravici, tebe nestihne nic takového. Na vlastní oči to spatříš, uzříš odplatu, jež stihne svévolníky. Máš-li útočiště v Hospodinu, u Nejvyššího svůj domov, nestane se ti nic zlého, pohroma se k tvému stanu nepřiblíží. On svým andělům vydal o tobě příkaz, aby tě chránili.“ Ž. 91:1.4-11.

Milí přátelé, může být v době závěrečného soužení něco více uklidňujícího? Chtěli byste ve stínu křídel Všemohoucího přečkat, když začnou přicházet pohromy na tento vzpurný svět? Když nebude žádná jiná bezpečná skrýš? Víte, náš nebeský Otec nás chce ochránit v této ne příliš vzdálené době zkoušek. Když mu odevzdáme svůj život, bude nás schopen ochránit, jako kvočna chrání svá kuřátka pod svými křídly. Rozhodnutí ale je vždycky na každém z nás. Víím, že by se Pán Bůh rád rozhodl za nás, za každého z nás, abychom s ním mohli věčně žít v jeho království, ale on to nemůže udělat. My totiž máme svobodnou vůli. A milující Bůh musí ve své nepodmíněné lásce tuto naši svobodu

respektovat. A tak jedině každý z nás, jako svobodná a rozumem nadaná bytost může udělat toto rozhodnutí.

Milí přátelé, já bych se vás dnes na závěr rád zeptal: Chtěli byste přijmout Ježíše, jako svého přítele a ochránce v této závěrečné době zkoušek? Toužíte po tom, aby vás přikryl svými perutěmi? Pokud to tak cítíte ve svém srdci, tak vás chci pozvat k závěrečné modlitbě.

Modlitba:

Náš nebeský Otče, já bych ti chtěl poděkovat za tvoji lásku a milosrdenství, které se projevují i v době nejtěžších zkoušek, Chci ti poděkovat za to, že z tvého slova můžeme porozumět, že trestat a hněvat se, tobě vůbec není vlastní, že ty máš obrovskou shovívavost a trpělivost s námi se všemi. Čekáš až do té nejzazší meze, abychom dospěli k pokání, abychom si s pokorou a vděčností v našem srdci dokázali uvědomit, že jedině s tebou máme naději na věčný život, Děkuji ti za ten zázrak, kdy dojde k obrácení jednoho jediného člověka. A tak tě chci prosit za každého z nás, jak tu teď před tebou stojíme, abys nám dával sílu, abychom dokázali obstát. Dávej nám pevnou víru a ved' nás po té úzké cestě, která vede k branám tvého věčného města. Chci tě moc prosit za to, aby až ty, Pane Ježíši přijdeš, tak aby všichni, jak tady jsme před tebou, jsme se s tebou mohli setkat. A za to tě prosím i dnes večer ve jménu Pána Ježíše Krista. Amen.